

РЕШЕНИЕ

№ 4481

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 04.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5233** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 48, ал. 6 и 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от М. А., гражданин на П., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], обл.Х., чрез адв. С. Ш., съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № 5364з-962/22.05.2020г. на директора на дирекция“Миграция“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ, считано от 30.05.2020г., но не по-късно от 30.11.2020г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Моли да бъде отменена оспорената заповед като незаконосъобразна. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът, не се представлява в съдебното заседание. Чрез юрисконсулт М. представя писмена защита, в която излага съображения за неоснователност на жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, приема за установено следното:

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 352/29.05.2019г. спрямо жалбоподателя, гражданин на П. е наложена ПАМ „Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. На осн. чл. 60, ал.1 АПК е допуснато предварително изпълнение. Няма данни, а и липсват твърдения, заповедта да е била оспорена.

На 30.05.2019г. с приемо - предавателен протокол, на основание Заповед № УРИ 5392 ПАМ-353/29.05.2019г. за принудително настаняване, чужденецът е предаден за настаняване в СДВНЧ към дирекция“Миграция“. С цитираната заповед чужденецът е принудително настанен за срок не по-вече от 6 месеца. Със заповед № 5364з-2303/22.11.2019г. , на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване за срок от шест месеца, считано от 30.11.2019г. Заповедта е връчена на 19.11.2019г.

С оспорената в настоящето производство Заповед № 5364з-962/22.05.2020г. на директора на дирекция „Миграция“, на основание чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ до отпадане на обстоятелствата по ал.6 и при изключенията на ал.8 ЗЧРБ, считано от 30.05.2020г., но не по-късно от 30.11.2020г. Мотивите на оспорената заповед се съдържат в предложението № 5364р-8826/22.05.2020г. за продължаване срока на настаняването. Като пречка за изпълнението на наложената ПАМ „Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, се посочват липсата на съдействие от чужденеца, който отказва доброволно да се завърне в родината си, липса на документ за пътуване, необходимост от установяване на самоличността му, както и опасност да се укрие.

Не е спорно по делото, че с решение №УВР-94/01.07.2019г. на председателя на ДАБ при МС е отхвърлена молбата на чужденеца от 05.06.2019г. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, което решение не е обжалвано. Също така са безспорни обстоятелствата, че чужденеца е влезнал в България нелегално, отказва да се завърне доброволно в държавата си по произход, няма адрес на който да пребивава. С писмо рег.№5364р-11217/14.06.2019г. ответникът е изпратил писмо до ГД“Гранична полиция“ – МВР с искане за съдействие и предприемане на действия по установяване самоличността на чужденеца във връзка със сключено споразумение за реадмисия между ЕС и Ислямска република П., за което се изчаква отговор, с оглед по-дългия период от време на процедурата.

Правни изводи на съда:

Жалбата е допустима: подадена в рамките на преклузивния срок, чрез административния орган, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в кръга на законовите правомощия. Спазена е установената писмена форма по чл. 59, ал. 1 от АПК и изискванията на ал. 2 за реквизити на административния акт.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК.

Безспорно по делото е, че жалбоподателя е чужденец по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЧРБ, гражданин на трета държава. Безспорно е, че влязъл в страната не през установените за целта места, както и че по отношение на чужденеца има влязло в сила решение, с което му отказан статут на бежанец. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ “Връщане до страната по произход, на транзитно преминаване или трета страна“, но и с оглед наличната опасност от укриване, чужденецът е

принудително настанен в СДНВЧ въз основа на заповед за принудително настаняване, чийто срок е продължен с оспорената заповед.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, тъй като според чл. 44 ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 т. 2 и 3, е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органът, издал заповедта, или директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудителното отвеждане до границата на Република България или експулсирането.

В случая, органът се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл.15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т.7 от Директива2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. Жалбоподателят е влезнал в България не през установените за това места, с което е нарушил законите на страната. Друг факт, който би могъл да има значение при преценката на възможността от укриване е неустановената самоличност с официален документ. Освен това, жалбоподателят е с неустановен адрес в страната.

Предвид изложеното съдът намира, че са налице и двете предпоставки, предвидени като основания за издаване заповед за продължаване принудителното настаняване в СДНВЧ, макар че не е необходимо тяхното кумулативно наличие. Предприети са мерки за потвърждаване самоличността на жалбоподателя и получаване на необходимите документи за пътуване от твърдяната страна на произход, с оглед изпълнение предходна заповед, с която е постановено връщане в страната на произход, но такива документи все още не са получени.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ, респ. чл15,§1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл.15 §4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в §1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане.

На следващо място настоящият състав намира, че не е налице противоречие на

оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Шенгенското законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им. В настоящото производство не се представиха доказателства от жалбоподателя, опровергаващи констатациите на административния орган за наличие на материално правните предпоставки за налагане на ПАМ (В този смисъл Решение № 5761 от 16.05.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3288/2016 г., VII о. и др.). Ето защо съдът намира, че жалбата е неоснователна.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл.143, ал.4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд, съдът следва да осъди касатора да заплати на ответника направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото са за юрисконсултско възнаграждение размерът, на което съдът определя на 100, 00 лв. на основание чл.78, ал.8 ГПК във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 4–ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата жалбата от М. А., гражданин на П., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], обл.Х., чрез адв. С. Ш., съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № 5364з-962/22.05.2020г. на директора на дирекция“Миграция“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ, считано от 30.05.2020г., но не по-късно от 30.11.2020г.

ОСЪЖДА М. А., гражданин на П., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], обл.Х., чрез адв. С. Ш., съдебен адрес: [населено място], [улица] да заплати на дирекция „Миграция“ – МВР, [населено място] разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: